

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

ЛИШЕ ЧЕРЕЗ ГРОШІ

НК Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
Strictly for Cash

STRICTLY FOR CASH © Hervey Raymond, 1951

Любов, гроші, інтриги й розплата за всі прагнення — ось про що цей детективний роман, який розповідає історію колишнього боксера Джонні Феррара, котрий вирушає на зустріч новим пригодам до Маямі. Дорогою він зупиняється в Пелотті, місті, де проводяться боксерські бої, й врешті пристає на пропозицію вийти востаннє на ринг і піддатися супернику, аби заробити на тому. Утім, під час поединку Джонні наважується змінити своє рішення. А все заради таємничої незнайомки, зустріч із якою перекреслить його плани й переверне життя з ніг на голову. До такого перебігу подій навряд чи можна підготуватися. Особливо коли його рушійною силою стають вправні маніпуляції.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

ЧАСТИНА ПЕРША ПОДВІЙНА ГРА

Глава 1

Ми притарабанились до Пелотти десь о пів на десяту вечора, після чотирьох годин поїздки із Керн-Сіті. Напхром напхане крамницями, прилавками зі сувенірами, кафе й заправками, воно нічим не відрізнялося від будь-якого іншого містечка на побережжі Флориди.

Коли ми проїжджали головною вулицею, водій ваговоза, на ймення Сем Вільямс, тицяв на місця, що вартували уваги.

— Отам он готель «Оушн», — мовив той, цілячи великим пальцем у показну будівлю, оздоблену хромом, неоновими вогнями та козирками кольору зелених пляшок, що затесалася на перехресті вулиць, які пролягли через місто, й одна з них вела до моря. — Петеллі належить кожнісінька цеглина. Та що там, він володіє мало не цілісіньким містечком. Стадіон теж його. Онде той, угорі.

Я зиркнув через вітрове скло вантажівки. Удалині, на пагорбі, з видом на місто, бовваніла кругла бетонна споруда, середина якої стояла просто неба, а задні трибуни мали кривлю. Поверх даху стриміли здоровезні ліхтарі, причеплені до великих сталевих рамок, що спрямовували їх униз, аби ті освітлювали поле.

— За цю контору йому, видно, чималенька купка грошенят трафиться, — вів далі Вільямс. Він обтер своє

червоне м'ясисте лице тильним боком долоні та виплюнув через вікно. — Щосуботи вечорами Петеллі оголошує там програму боїв.

Він звернув вантажівку праворуч і поїхав оддалік ясних вогнів головної вулиці, повівши вниз вузькою дорогою, по обидва боки котрої розкинулися дерев'яні будинки. На далекому краю можна було розгледіти побережжя: океан вилискував у місячному сяйві, неначе лист ф'ольги.

— А онде на розі заклад Тома Роша, виходить прямісінько на море, — проказав Вільямс, збавляючи швидкість. — Відстаю від графіка, інакше заскочив би туди з тобою. — Скажеш, що то я тебе прислав. Він спровадить тебе до Маямі. Якщо не пристане на таке, побалакай з його дружиною: вона добра мала.

Сем пригальмував, перёд вантажівки вписався у тьмяно освітлене узбережжя. Відчинивши двері кабінки, я ковзнув на землю.

— Дякую, що підкинув, — мовив до Вільямса. — Сподіваюся, ми ще здибаємося.

— Спробую тебе знайти. Бувай, друзяко, і нехай тобі щастить.

Ступивши назад, я провів поглядом вантажівку, поки та не відїхала геть уздовж берега, затим повернувся і попрямував до кафе Роша.

То була двоповерхова будівля, зведена із плавникового дерева і пофарбована в білий колір. Двопільні двері розчахнулися, і мелодія з музичного автомата виринула у ніч.

Я піднявся, проминувши три дерев'яні сходинки, і застопорився, аби роздивитися зсередини. У розлогій кімнаті були прилаштовані столи, на прилавку стояли три кавоварки, що заходилися парою; поруч виднілося з пів дюжини високих дерев'яних стільців, а на стелі був

прикріплений великий електричний вентилятор, що проганяв гаряче повітря.

За столом коло дверей сиділи двійко чолов'яг, кожен у майці й заталяпаних парусинових штанах. Неподалік музичного апарата, праворуч від прилавка, за іншим столом примостився великий кремезний чоловік у білому тропічному костюмі та жовто-червоній краватці, розмальованій вручну. Супроти нього всадовився куций опецькуватий чолов'яга в коричневому костюмі й панамі, котрий потупився у простір.

Водій вантажівки, у шкіряній вітрівці та бриджах, сидів на стільці за прилавком, схиливши голову на руки. За прилавком худорлява блідолиця дівчина — гадаю, Еліс Рош — ставила на тацю дві філіжанки кави. У віддаленому краю прилавка, напуцовуючи кавоварку, очевидно, простоював Том Рош: смуглявий кістлявий чоловік зі суворим, різким виразом на вустах та кучмою жорсткого чорного волосся.

Споглядаючи впродовж кількох секунд, я простояв у темряві. Ніхто так і не зауважив мене. Я запримітив дівчину, котра через усе приміщення несла чашки кави для якогось здоровила та його вгодованого компаньйона. Вона поставила горнятка на стіл, і поки робила свою справу, здоровило вишкірився до неї, а його рука вп'ялася в її ногу нижче коліна.

Дівчина заціпеніла, ледь не впустила філіжанку й заповзялася відступити, проте його товсті пальці не послаблювали хватки, а він і далі шкірився до неї. Я розраховував, що вона зацідить йому чи закричить, хоча дівчина не зробила ні того, ні іншого. Натомість похапцем поглянула через плече на Тома Роша, який копирсався у кавоварці й не помічав, що ж відбувалося. Вираз її обличчя промовляв мені, що їй було лячно влаштувати сцену, бо так вона вплутала би Роша у те, з чим йому несила впоратися; і тут я вчув холод, який пройняв вуз-

лик у моїх грудях. Одначе не ступив ані руш. Піти туди і врізати великому дружкові видавалося просто, проте це зачепило би гордість Тома Роша. Жодному чоловікові не сподобається, коли інший захищає його дружину тоді, як є він, спроможний і сам зарадити.

Вона нахилилася і спробувала відірвати пальці того друзяки від своєї ноги, проте їй було не до снаги.

Компаньйон, гладкий чоловік у коричневому костюмі, поплескав його по руці та щось благально прошепотів, киваючи на Роша, який ураз відступив, захоплюючись осяйною кавоваркою.

Здоров'як вільною рукою шпурнув товстюха; на такий поштовх можна напоротися від парового катка, коли навалюєшся на нього, не озираючись, куди йдеш. Од того черевань почав засапуватися.

Рука громили поповзла догори по коліні, й дівчина — від нечуваного шаленства — вгатила стиснутим кулаком здорованя по переніссі.

Той обляяв її. Відтак Рош глипнув на них, і його бліде обличчя набрало кольору баранячого лою. Він зробив чотири однокі кроки, вигулькнувши з-за прилавка. Ортопедичний чобіт притримував його коротшу ногу, проте щоразу, коли Рош налягав на праву, він шкутильгав, неначе провалюючись у яму.

Здоровило облишив дівчину, турнувши її вбік так, що вона прокотилася через увесь зал прямісінько в руки водія, котрий зліз зі стільця і глипав на те все, не здригнувшись, аби прибігти на поміч.

Рош добрався до столу. Здоров'як не заморочувався підвестися. Він попросту шкірився. Правий кулак Роша здійснювся й заметався біля голови здорованя. Утім, здоровило посунув уперед, ухилившись від замаху, тож кулак Роша протаранив хіба пустку. Він, утративши рівновагу, хитнувся вперед, і громило зарядив йому в живіт.

Рош шуганув уздовж зали і стукнувся об прилавок. Там уже сповз на підлогу та зліг, заковтуючи повітря.

Здоровило підвівся.

— Ушиваємося звідси, — сказав товстунові. — Мене нудить од цієї харчівні.

Він підійшов до місця, де Рош борсався, аби підвестися.

— Замахнися на мене ще раз, щурику, і я рознесу тебе вщент, — пригрозив здоровань і викинув ногу, аби копнути Роша.

Я перетнув залу трьома розмашистими кроками та відтягнув того нахабу від Роша. Крутонувши його, вгамселив по пиці — ляпас виявився достатньо сильним і пролунав схоже на постріл пістолета 22-го калібру на близькій віддалі.

Отой ляпас завдав йому болю, як мені й кортіло, і коли нахаба відхитнувся, сльозинки бризнули з його очей.

— Якщо тобі свербить когось копнути, — озвався до нього я, — то копни мене. Я — краща мішень.

Якби він настільки не оскаженів од люті, то не завдав би такого удару. То був настільки сильний удар по голові, що дойняв щиколотки і віддав назад. То був один з ударів, який можна застосувати до когось, хто не знає азів у боях. То був один з ударів, який ладен повалити з ніг слона, якби виявився прицільним, одначе таким не став.

Падаючи уперед, я зарядив йому своїм коронним хуком з правої, котрий пролетів чотири дюйми й забрав усю мою силу. Спустошливий удар тарахнув по щелепі — й опонент гепнувся вниз, неначе тріснутий обухом. Я не вичікував, аби побачити, чи здоровило підніметься. Знав, що той не підведеться. Коли так падають, то залишаються лежати.

Відступивши, я глипнув на товстуна.

— Забери звідси цю купу мотлоху, поки я серйозно не взявся за його шкуру.

На здоровила, який розпластався на підлозі, товстун вирячився так, ніби не міг повірити своїм очам. Коли той уклякнув біля компаньйона, я підступив до Роша і допоміг йому звестися на ноги. Рош ледве дихав, але таки міг стояти, та й чимало бойового запалу зосталося в ньому. Він через силу посунув до здорованя, наче наставився лупнути його знову, проте я стримав його.

— З нього досить, — сказав я. — Ти ж не хочеш поламати руки об таку брилу. Вгамуйся.

Дівчина підійшла й обняла Роша. Я залишив їх, а сам підступив до двох чоловіків у спортивних майках і водія вантажівки, котрі витрішки дивилися вниз на громила.

Здоровань силкувавсь оговтатися, правда, без особливого успіху.

— Оце так завалив по щелепі! — констатував водій вантажівки і завзято втягнув зі свистом повітря. — Я зроду не бачив такого удару! Не встиг розігнатися — і тут потрясіння! Ну, але цей вишкребок, видно, сам напросився.

— Заберіть його звідси, — проказав я. — Ворушіться, хлопці, піднімайтесь і вимітайтесь звідси.

Товстун підвів погляд. Його очі скидалися на півний басейн, а з його гримаси було зрозуміло, що він ось-ось розридається.

— Ти зламав щелепу моєму парубкові, — мовив той, — а йому в суботу битися.

— Треба було скрутити йому шию, — відпалив я. — Забирайте його звідси, поки я не передумав і не довів справу до кінця.

Здоровило розплющив очі, застугонів та всівся. Нижня частина його щелепи моторошно провисла, на правій щоці, куди я йому вперіщив, проступила потворна червона пляма.

Двоє чоловіків у майках поставили його на ноги і взяли підтримувати. Він подався з ними, не озираючись

на мене, голова понурилася над грудьми, очі посоловіли, а ноги підкошувалися, наче гумові. Товстун плентався у хвості. Він мав такий вигляд, буцімто чапав слідом за катафалком своєї матінки.

Водій вантажівки повернувся, роззявивши до мене рота, ніби я був диво-хлопцем, який спустився з небес на вогняній хмарі.

— Ну, заради всього святого! — окликнув. — Ти бодай знаєш, хто то був, — той мужик, якому ти вгатив? Це Джо Маккреді, місцевий чемпіон. У суботу він битиметься проти Маямі Кіда, і на це поставлена сила-силенна грошви. Дослухайся до моєї поради, братику, — вшивайся з міста. Коли про те, що ти вчудив із Маккреді, довідається Петеллі, йому дах зірве. Я не жартую. Петеллі небезпечний, як гримуча змія. Тому гостри лижі та шнуруй звідси!

Глава 2

Відсунувши стілець, я потягнувся за цигаркою, проте Рош простягнув її мені. Цього вечора все було за кошт закладу. Я уминав найсмачніші наїдки, яких не їв уже бозна-скільки, а Рош та Еліс, його дружина, склали мені компанію. Їх я вподобав. Вони були з тих людей, з котрими мені легко поладнати, і не встиг я доїсти, як ми почали називати одне одного на ім'я, перейшовши на «ти».

Поки я їв, балачку правили переважно вони, тож тепер я зрозумів, що настала моя черга.

— Може, ви здуваєтеся, що я тут забув, — завів своєї, коли Рош підпалив мою цигарку. — Що ж, я із Піттсбурга. Мій старий тримав харчівню напроти металургійного комбінату Карнегі. Ви напевне зловили себе на думці, ніби кафе, яке затесалося біля найбільшого у світі ме-

талургійного комбінату, повинно мати добрий виторг, правда ж? Аж ніяк ні. Не розпитуйте чому. Мені так ані разу не вдалося це з'ясувати. Коли він помер, залишилися хіба борги. Може, то й на добре, інакше я би досі кукав там. Отак мені довелося спродати все, погасити його борги і залишитися без даху над головою. Тому вирішив, що мені не завадило би поглянути на Флориду, і, хлопче, я радий, що приїхав.

Рош почухав збоку щелепу і примружився.

А що такого особливого у Флориді?

— Був коли-небудь у Піттсбурзі? Кіптява, бруд, галас і туман — у тому весь Піттсбург. Ось що такого принадного у Флориді.

— Може, твоя правда. Я скоротав тут вік, тому від сонця мене іноді нудить.

— Братчику, ти не тямиш, як тобі пощастило! Їдучи вантажівками в цю долину, я ошчасливив себе найчудеснішими трьома тижнями мого життя. Цей край приголомшливий. — Я нахилився вперед. — Ось що мені згадалося. Мене підкинув машиною хлопець на ім'я Вільямс. Він порадив мені забігти сюди. Ти знаєш його?

— Так, знаю його не перший рік.

— Він сказав, що ти можеш посприяти, аби я добрався до Маямі. Зарадиш?

— Завиграшки. Джош Бейтс гасне в Маямі. Я отримую його пошту. Він заскочить завтра зранку. Добалакаюся з ним про тебе. Виходить, ти їдеш у Маямі?

— Ага.

— Ей, Еліс, — гукнув Рош. — Долий пива! Не бачиш, друзяка помирає від спраги?! — Поки вона гайнула на кухню, щоби прихопити пива, він повів далі. — То був найпрекрасніший хук, який я коли-небудь бачив, за

винятком завалювань Демпсі*. Ти займаєшся спортом? Яким же був останній прийом, який хід...

— Займався колись, але наразі закинув. Надто багато там крутанини.

Він окинув мене оком.

— Із такою будовою і таким ударом ти міг би стати сенсацією. З ким бився?

— Я протримався три раунди із Джо Луїсом**, коли той вичерпався зі спаринг-партнерами під час оглядових поїздок військовими частинами. Славний хлопець цей Джо. Він сказав, що у мене вправна правиця.

— Джо саме так і висловився? — здавалося, Роша це вразило.

— Найкраща боксерська сутичка у мене була, коли я заступав Ейба Лінські. І повалив Джека Вайнера на перших секундах.

Рош роззявив рота.

— Ти маєш на увазі Джека Вайнера? Чемпіона Каліфорнії?

* Демпсі (Вільям Гаррісон «Джек» Демпсі) [24 червня 1895 — 31 травня 1983] — американський професійний боксер, чемпіон світу в суперважкій вазі (1919–1926 (саме тоді Демпсі поступився першістю «боксеріві-філософу» Джіну Танні)). Славився надзвичайно сильними ударами з обидвох рук, спритними атаками й агресивним стилем. Прихильники дали йому кличку «Джек-Тигр». Сам же називав себе «Кідом Блекум» або «Мучителем (боксером) з Манасси» (звідти він походив і саме там працював шахтарем). *(Тут і далі примітки перекладача, якщо не зазначено інше.)*

** Джо Луїс (Джозеф Луїс Берров) [13 травня 1914–12 квітня 1981] — легендарний американський професійний боксер, — відомий за прізвиськом «Коричневий бомбардувальник», чемпіон світу в суперважкій вазі, на рахунок якого 71 бій, з яких лише у трьох зазнав поразки. Один із поєдинків Луїс програв німецькому важковаговикові Максу Шмелінгу в 1936; утім, через два роки узяв реванш.

— Того самого дружка. Тоді він ще не був чемпіоном, хоча видавався відчайдушним боксером. Мені пощастило підправити йому щелепу. Гадаю, він був занадто самовпевнений.

— Ти ба! — окликнув Рош. — Ну, ото вже штукенція. То що спонукало тебе полишити бокс?

— Річ у тім, що мені хочеться зберегти своє обличчя в тій формі, яка є, та й узагалі в мене інші плани.

— Схоже, ти марнуєш свій талант, — проказав Рош, похитуючи головою. — Якщо ти ладен повалити Вайнера...

— Той водій вантажівки порадив мені махом ушитися з міста. Він запевнив, нібито Петеллі матиме що сказати мені про Маккреді.

— Тобі не треба гризтися через Петеллі. Соллі Brent доповість йому, що відбулося. Крім того, Маямі Кід заручився підтримкою Петеллі. Якби ти врізав Кіду, тоді тобі довелося би стрімголов пекти звідси, проте Петеллі не має часу на Маккреді.

— Соллі Brent, про котрого ти тільки-но згадав, це отой товстун, який був із Маккреді?

— Ага. Йому належить Маккреді, й, закладаюся, він шкодує про це. Сам Brent — хлопака непоганий, але як бути з отаким довбехою, як Маккреді?

Еліс повернулась із двома пінтами пива.

Рош наполягав на тому, щоби я переночував у забігайлівці, тож я пристав на пропозицію. За останні три тижні в яких лише жорстких умовах мені не доводилося спати, тому думка покуняти ніч у ліжку видавалася принадою.

Опісля ми ще перекинулися кількома слівцями, і я відсунув стілець:

— Якщо ви не проти, хотів би уже вкластися. Я проїхав у вантажівці вісім годин і вже мало не сплю на ходу.

— Еліс покаже тобі кімнату, — Рош підвівся і простягнув руку. — Ще раз дякую за те, як ти повівся.

— Забудь, — відказав я, потискаючи правицю. — Дякую, що почастували. Це було чудесно.

Еліс привела мене нагору в малесеньку кімнату, котра виходила на узбережжя.

— Якщо ще щось потрібно...

— Нічого не треба. Певен, цього ліжка буде доста.

— Якщо хочеш, можна прийняти ванну. Вона зовсім поруч.

— Так і зроблю. Це дуже мило з вашого боку.

— Ми надзвичайно вдячні за те, що ти зробив, Джонні. Ця скотина могла завдати неабиякої шкоди Томові. А він не дуже чіпкий.

— Зате сміливості у нього хоч відбавляй. Гадаю, ти сильно пишаєшся ним.

— О, так, — Еліс поклала долоню на моє плече, її очі заясніли. — Його чимало усього спіткало, хоча до мене він ставився завжди добре. Втім, якби ти вчасно не ввійшов...

— Пусте. Я радий, що виявився неподалік.

— Просто хочу, щоби ти знав: мені здається, ти — чудовий... — сказала вона й пішла геть, залишаючи мене зашарілого та зніченого.

Я прийняв ванну, приблизно пів години вилежуючись у гарячій воді. Було чутно, як вони розмовляли внизу, а коли я вклався у ліжку, Рош піднявся нагору і, прочинивши двері, просунув у щілину голову.

— Усе гаразд? — поспитав, тоді боком пробрався в кімнату і зупинився в ногах ліжка, поглипуючи на мене.

Я вишкірився до нього.

— Аякже.

Він перевалився з ноги на ногу, тильним боком долоні потер кінчик носа, серйозно подивляючись на мене.

— Щось на думку спало? — поспитав я, вловлюючи, що йому кортить обізватися, проте, видно, не може дібрати слів.

— Ага. Ми з Еліс перемовилися про тебе. Я маю пропозицію. Не хотів би вступити з нами в пай? Ми добре даємо раду, але є ще куди рости. Якби допоміг нам, ми зуміли би розширитися. Не скажу, що наживеш статки, але якщо це зацікавить тебе, могу показати підрахунки. Я не збираюся пропонувати тобі роботу. Матимеш третю частину в нашому бізнесі. Це може бути чудовим засобом для існування. То що скажеш? Мені та Еліс хочеться, аби ти долучився.

Я свердлов його очима, заледве вірячи, що розчув усе правильно.

— Що? Та ви сказалися! — окликнув я і всівся. — Та ви ні бельмеса не тямите, про що кажете. Ви не можете пропонувати мені третину вашої справи тільки тому, що я заїхав отому друзяці у щелепу. Ви при своєму розумі?

Рош примостився на краю ліжка.

— Нам потрібна допомога, Джонні. Необхідний такий парубок, як ти. По-перше, ти знаєш, як дати лад. Ще — дужий і можеш зарядити, а я — вже ні. У нас тут повно кепських персонажів, і мені несила гідно впоратися з ними. Ти подобаєшся нам. Ми покладаємося на те, що ти окупиш кожен цент, отримуючи дохід зі справи.

Імовірно, він мав слухність, одначе робота не годилася для мене. Я не хотів образити його почуття, проте мені довелося зізнатися йому.

— Слухай-но, Томе, з'ясуймо це відразу, — сказав я. — Не подумай, що я невдячний за пропозицію. Я вдячний, але не можу на неї пристати. Не сприйми неправильно, просто, якщо говорити начистоту, я задовго мав справу з усілякою дрібнотою. Все життя потребував грошей: не кілька нікчемних доларів — у мого старого було трохи грошеньят, але це ні до чого не привело — а пачки грошей, аби й коняка вдавилася. Можливо, річ у тім, що відмалку старий тримав мене в лещатах. Він платив лише за мій харч. На одяг, кіно, цукерки та всілякі витребеньки, на

які дітлахи не витрачають ані цента, мені доводилося заробляти, причому заробляти випадало ой як нелегко: я гарував після школи — гасав за дорученнями, розносив газети, мив вікна, і мені було ніколи погратися. Старий вважав, ніби це навчить мене цінувати гроші, але він схибив. Я рішуче налаштувався, щоби там не було, заробляти море грошей — і це неабияк мене потрясло... Мені треба заробити гроші. Мене це муляє, і коли я надбаю їх, то влаштую небувалу грандіозну гульню. Коли мій старий переставився, я подумав, що враз випала нагода. Мізкував: спроможуся продати кафе й відтягнуся на вторговану суму, проте мене спіткали борги, і мови про вторговане не було. Все, що маю зараз, — одяг, у який вбраний, та сорок доларів військової допомоги. Тому прямую в Маямі, де водиться грошва, з того мені щось таки перепаде. Великий кусок, а не мізерна частина, Томе. Я еством відчуваю, що тільки-но доберуся до Маямі, відразу зірву куш!

Слухаючи мене, Рош присів із безвиразним обличчям.

— Чому саме Маямі, Джонні? Чому не Нью-Йорк чи якесь інше велике місто?

— Дещо вже чув, — мовив йому, — знаю, це звучить нісенітно, але я надибав хлопця, котрий бував у Маямі. Також вважав, що іншого такого місця на Землі нема. Він сказав, що там більше мільйонерів на квадратний дюйм, аніж будь-де у світі, вони прибувають туди на відпочинок і розкидаються тими грошима, як п'яні матроси. І якщо ти достатньо кмітливий, то можеш підхопити щось. Єдине, зрозумій мене правильно. Я не наміряюся займатися рекетом чи напоротися на інші неприємності. Наскладати купу грошей планую законним шляхом. У Маямі чимало роботи, з якої ти можеш назбирати з лихвою грошви. Знаєш, що той хлопець сказав мені? Він повідомив, що тілоохоронці заробляють до двохсот зелених на тиждень. Хлопець знав одного з них, того,

котрий урятував життя кінозірці; його винагородили тисячею баксів і забезпечили роботою в Голлівуді. Сам же хлопець влаштувався водієм, його бос відкинувся, залишивши п'ять штук. Той працював на нього всього-на-всього три роки. Лише вдумайся! Не бачу причини, чом би й мені не випробувати удачу? На тому квит. Там є гроші. Заковика полягає лише в тому, щоб опинитися в підходящому місці, коли ці парубки сіятимуть ними.

Рош потер коліно, задумано споглядаючи мене.

— Твій товариш не розповідав про шахраїв, аферистів, махлярів, хвойд і бандюганів, які роються там, нагадуючи вовчу зграю, що намагається розлучити мільйонерів з їхніми купками, правда ж? — нишком запитав Том. — Він не згадав про копів, котрі цькують хлопця, якщо він погано зодягнений, і ганяють його? Я був у Маямі, Джонні. До того, як пошкодити ногу, щотижня їздив на вантажівці з Пелотти в Маямі. Це чудесне місто для мільйонерів, однак якщо у тебе скрута, воно складніше, ніж джунглі, які кишать від диких звірів. Дослухайся до поради — забудь слово «Маямі». Ти живеш химерною мрією. Залишайся з нами — і матимеш змогу прожити розсудливо й уникнути клопоту. Коли хлопець женеться за грошвою, про яку ти говориш, то рано чи пізно наткнеться на неприємності. Подумай добре, Джонні. Єдине, чим можеш заробити гроші, — боями. Не знаю, наскільки ти вдатний для того, проте якщо брати до уваги той удар, то я б сказав...

— Не говори, — урвав я. — Я зав'язав із боями. Не хочу завершити напівсліпим із мізками, які витікають у кров. На тому й крапка. Кажеш, у Маямі складно. А той хлопець говорив, що жити там завиграшки. Думаю, мені треба метнутися туди і самому розвідати. Може, я навіть женений, але таки поїду. Вибач, Томе, проте такі справи. Не думай, що я невдячний.

Рош стенив кістлявими плечима.

— Нехай, якщо так хочеться, то їдь до Маямі. Розди-
вишся все. Затим повертайся сюди. Ти мені пригодишся.
Даю тобі три місяці, тоді підшуковуватиму когось ін-
шого. Обдумай, Джонні. Третя частина, розв'язані руки,
й тільки Еліс та я заважатимемо тобі. Подумай про це.

Я і задумуватися над тим не став.

— Не чекай на мене, Томе, — відказав йому. — Ти даси
собі раду. Я не повернуся.

Глава 3

Я тільки-но подужав сніданок, коли Рош просунув
голову в проїму дверей.

— Соллі Brent простоює надворі. Він розпитує про
тебе. Хочеш із ним зустрітися?

— Чом би й ні, але чи варто?

Рош звів плечима.

— Як тобі завгодно. Він ані словом не обмовився,
чого йому треба.

— Тоді клич.

Я відсунув тарілку і потягнувся за цигарками, в той
час зайшов Brent. Його панам трималася на потилиці.
Під очима — темні кола, тож видавалося, буцімто він
днями не спав.

— Мені прикро, що твій хлопець не вмів битися, — ви-
палив я, доки той встиг розкрити рота, — але він отримав
по заслугі. Нема зиску приходити і визбирувати мене за
таке. Це з того розряду, коли я нічого не можу вдіяти.

— Ага, знаю, можеш не казати, — відповів Brent,
потягнувся за стільцем та присів. — Він — нікчема,
завжди ним був і залишиться. — Потер рукою обличчя
і застугонів. — Цей бовван змарнував не один рік мого
життя. Скільки я з ним морочився?! — Соллі нахилився

вперед і штурхнув мене жирним пальцем. — Де ти набрався таких ударів?

— Трохи борюкався. Якби знав, що в нього скляна щелепа, то зацідив би в інше місце.

— Аж ніяк не скляна. Хлопці гатили по його щелепі роками, і буквально до вчора йому це подобалось. Я зроду не бачив такого удару. Ним і танк можна протаранити. — Він розгублено схопив шматочок тоста і почав гризти його. — Але не бери собі того до голови. Якби в мене був інший хлопець, який ладен зійтися у двобої з Кідом, я би розмахував прапорами від радості, що можу позбутися його. Проте в мене нема іншого, а це чи не найважливіший поєдинок, котрий сколихнув мене за останні роки. Ставки сім до п'ятдесяти, за таке чимало пива перепаало б такому парубкові, як я. — Він відгриз тост, затим запитав: — А з ким ти бився?

— Ой, ні, лишень не я! — спохопився. — Немає значення, з ким бився. Ти не намовиш мене битися за тебе. Я закинув бокс кілька років тому і не збираюся повертатися.

Маленькі карі оченята пожадливо пробігали по мені.

— Із такою будовою та ударами — ти природжений боксер. Як давно пішов із рингу?

— Доволі давно. І мене то вже не цікавить. Якщо це все, про що ти хотів розповісти, то пропоную розійтися, поки ми ще друзяки.

— Зачекай хвилину. Рош розповів мені, як ти повалив Вайнера на перших секундах. То правда?

— Навіть якщо так, твоя кишеня ні доларом не наб'ється.

— Ти ж прямуєш у Маямі, хіба ні? — Він відклав тост і підсунувся вперед разом зі стільцем. — Послухай-но, коли я тебе побачив, то второпав: ти приголомшливий. Подумай головою, Ферраре. Чим ти збираєшся займатися у Маямі в такому-то одязі? Як гадаєш, наскільки далеко

вдасться дійти, поки якийсь лягавий не пошпурить тебе в каталажку? Навіть якщо переховуватимешся по темних закутках, не протримаєшся й десяти хвилин. Якщо прикид в тебе не конче, тобі не місце в Маямі.

— То моя морока, не твій клопіт.

— Знаю... — Він зняв капелюх, зазирнув усередину, неначе шукав щось загублене. — Втім, я говорю не тому, що люблю свій голос. Тобі хотілося би прибути в Маямі у тропічному костюмі з усілякими витребеньками, ведучи власну автівку? Гаразд, машина не новісінька, проте на ходу. І чи не хотів би ти мати п'ять сотень баксів у кишені, щоби було з чого почати?

Він теліпав чудесним масним черв'яком на гострому гачку прямо перед моїм носом, і я знав це, проте все одно слухав. Петрав, що не можу особливо вразити у Маямі в тому лахмітті, котре носив, і це муляло мені. Тропічний костюм, п'ятсот баксів і машина — звучало для мене дуже непогано.

— Веди далі, — сказав я. — Слухання мені не зашкодить.

— Ще б пак, — відказав той і зашкірився, світлячи шістьма золотими коронками. — Ось яка в мене пропозиція. Виступай замість Маккреді, й тобі все дістанеться. Що ти про це думаєш?

— Не зле. З чого ти взяв, ніби я заслуговую так багато?

— Я не знаю, скільки саме. Коли ти ладен на ще щось, окрім того хука, виходить, не настільки поганий. Гадаю, ти би міг сходити в зал і показати, на що спроможний.

Я завагався. Через кілька годин Джош Бейтс гасне з Пелотти в Маямі. Я міг би податися з ним, як волоцюга, або простовбичити тут ще днів із чотири, а тоді чкурнути на власній машині з набитою кишенею. Але до того, як мені перепадуть машина і гроші, доведеться битися з важковаговиком, якого я у вічі не бачив і про якого слухом не чув, до того ж я серйозно не тренувався.

І нема гарантії, що для мене все не завершиться зламанною щелепою.

— Наскільки вправний отой хлопець, з яким ти хочеш, аби я виходив на поєдинок?

— Він непоганий, — відказав Брент. — Спритний і сліпо покладається на удар правою. — Він підвівся. — Але тобі не треба через це переживати. Я не розраховую, що ти поб'єш його. Все, що хочу від тебе, — аби ти протримався з ним кілька раундів і влаштував видовище. Усі ставлять на нього. Але якщо він дасть тобі добряче жару, ти завжди можеш піддатися.

— Це те, чого я ніколи не робив і не наміряюся.

— Я просто запропонував, — люб'язно мовив Соллі. — Ми метнемося з тобою у спортзал. Поговоримо по суті після того, коли я побачу, в якій ти формі.

Ми вирушили у спортзал. Він був розташований на краю темної, смердючої алеї, віддалік головної вулиці Пелотти. Спортзал не займав багато місця, мав одну велику кімнату, облаштовану двома тренувальними рингами, боксерськими грушами; підлогу, по якій порозкидали брудні килими; низку кабінок для перевдягання та кілька душових кабін, більшість із яких не працювала.

Коли ми прибрели туди, місце простоювало пустою.

— Воллер — спаринг-партнер Джо — має підійти з хвилини на хвилину, — сказав Брент. — Він прекрасний партнер на тренуванні, бий, скільки влізе. Якщо ти не лупитимеш його, він гамселитиме тебе. Проведемо три раунди, прояви все, на що ти спроможний.

Брент підійшов до шафки і видав мені форму. Поки я перевдягався, зайшов Воллер. То був великий, підтоптаний темношкірий чоловік із розсердженими, налитими кров'ю очима. Він коротко кивнув Бренту, окинув мене байдужим поглядом і пошурував ув одну з кабінок, аби перевдягтися.

Коли я зняв одяг, Brent критично оглянув мене і за-
свистів.

— Та ну, на тобі взагалі нема сальця. Як на мене, ти
в дуже гарній формі.

— У мене все гаразд, — відповів я та ковзнув під кана-
тами на ринг. — Якби я знав, що все так закрутиться, то
кинув би курити. Мені доведеться стежити за диханням.

Воллер теж вибрався на ринг. Статурою суперник
нагадував горилу, втім, я зауважив, що попри габарити,
він вдумливо придивлявся до мене.

— Послухай-но, Генрі, — звернувся до нього Brent, —
влаштуймо бій. Я хочу побачити, наскільки путній цей
парубок. Не бий упівсили і стеж за ним.

Чорномазій забурчав.

— І тебе це теж стосується, Ферраре, — Brent вів
далі. — Що ж, приготувалися, так? Тоді виходьте битися,
тільки не перестарайтеся. — Він ударив у дзвін.

Воллер посунув уперед — ніби гігантський краб —
його голова потонула у кремезних плечах. Ми заруха-
лися по рингу, вивідуючи все один про одного. Я завдав
кілька метких ударів та ухилився від злісного замашного
удару з правої, тоді вдалося цапнути його лівою. Жоден
із моїх ударів не мав бажаної ваготи. Усе ж кортіло ви-
пробувати свою координацію. Хай там як, спритності
мені бракувало. То там, то сям Воллер діставав мене
болючим ударом. Він і далі відступав, аби я наближався
до нього, та йшов у контратаку щоразу, коли я накидався.
Зненацька Воллер схаменувся зі своїм наступом, а тоді
високо замахнувся правою, зарядивши мені у скроню.
Я відхилився, проте міцний удар кулаком наздогнав
і потряс мене.

Коли Воллер знову рушив на мене, я дав йому лівою —
це був перший акцентований удар. Оponent відскочив
назад, ніби вписався у цегляну стіну. На його обличчі
проступив подив.

Ми сунули по колу. Тепер він був значно обачнішим. Отой удар лівою ошелешив його. Мені перепали два короткі прямі удари по корпусу й один сильний, від чого я заричав.

Тепер у мене збилося дихання. Необхідно мати суворий вишкіл, аби отримати такі сильні удари, які дісталися мені, й не почати переживати через них. Якщо я хотів уникнути неприємностей, то треба було зупинити Генрі, і то духом.

Він уловив, що я засаплююся, і почав налягати, додавши темпу. Воллер виявився мішенню, в котру нелегко поцілити, тож якийсь час єдине, що мені під силу було робити, — бацати його короткими прямими ударами по обличчі та голові, сподіваючись, що він розкриється. Я ухилився від більшості ударів, які він завдавав, але деякі таки дістали мене і пробрали. Наскільки я зрадив, коли дзенькнув дзвін, і я повалився на табуретку, роблячи передишку!

Брент витер губкою кров з мого носа; його огрядне обличчя було задуманим.

— Ти надто довго не тренувався, — мовив він. — Неправильно розподіляєш удари. В наступному раунді краще постарайся бити легше. І тримайся віддалік, завдаючи удари.

Я і словом не озвався. У самого були думки, як зарадити. Мені треба було покінчити з ним цього раунду, інакше не протягнув би до наступного.

Воллер навіть не морочився, аби присісти. Він зі знудженим виглядом розвалився біля канатів.

— Готовий? — поспитав Брент, дотягуючись рукою до шнурка гонга.

— Ага, — проказав я і повільно підвівся.

Воллер сунув уперед, налаштувавшись ураз пришити мене. Він викинув ліву. Я відсахнувся так, що кулак прошмигнув над моїм плечем, і тричі вгатив його по

корпусу. Взявши супротивника у клінч*, почув, як він почав задихатися. Вагою свого тіла Воллер наліг на мене. Я спробував відіпхати його, проте не зміг. Він завзято нависав наді мною і геть не зважав на горлання Брента розійтися. Воллер був пошкоджений та розтривожений. Ми цапалися, поки я зрештою не позбувся його охапних рук. Коли розходилися, наваляв йому аперкот** правою. Заричавши, він буцнув у відповідь, і приблизно секунду ми валили один одного то з лівої, то з правої. Тепер він почав метушитись. Я прораховував свої кроки краще, і всі удари влучали у нього. Зробив маневр лівою. Генрі попустив захист, і я наніс хук правою. Добряче зачепив щелепу, і той гепнувся. Я відійшов, витираючи кров з носа й важко дихаючи. Я не переживав. Він поспіхом не підвівся би.

Брент видерся на ринг, шкірячись од вуха до вуха. Разом ми підтягли Воллера до його кута і посадили на табуретку. Ми ще горбатилися над ним, як прорізався голос:

— Мені подобається цей хлопець. Де ти його вимацав, Соллі?

Брент стрепенувся, наче хтось утрів його розпеченою кочергою.

Трійко чоловіків нагрянули нізвідки і постали біля рингу. Той, котрий заговорив, був куцим і широкоплечим. Його вузьке та невблаганне обличчя скидалося на томагавк, а темні очі, глибоко посаджені, були неперушними і лискучими. Він був зодягнений у лляний костюм кольору зеленої пляшки, білий фетровий капелюх із

* Клінч — техніка утримання супротивника завдяки захопленню його тулуба обома руками.

** Аперкот (дослівно «рубнути знизу вверх») — класичний короткий удар знизу в традиційному боксі, котрий наноситься кулаком по внутрішній траєкторії.

опущеними полями; вуса (ніби олівцем підмальовані), видавалися різуче чорними на тлі оливкової шкіри.

Двійко інших були здоровилами, котрих упродовж тижня щоденно можна побачити у голлівудському кіно. Ці італійчики*, — бліда імітація свого боса, — грубі та небезпечні, звикли до пістолетів та ножів більше, ніж до своїх п'ястуків.

На вигляд мені не по носі був жоден із них.

— Здоров будь, містере Петеллі, — сказав Brent, його вишкір застиг, а очі налилися страхом. — Я й не помітив, як ти ввійшов.

Петеллі ковзнув поглядом на мене. У мене визріло відчуття, буцімто не залишилося ні м'яза, ні родимки, ні веснянки, котру можна було проґавити допитливим позирком.

— Де ти відкопав його?

— То хлопець, який зламав щелепу Маккреді, — відповів Brent, нервово добуваючи хустинку та витираючи обличчя.

— Чув я про це. То ж твій задум — зіставити цього хлопця з Кідом?

— Я саме прийшов побачитись із вами з цього приводу, містере Петеллі. Але для початку хотів з'ясувати, в якій він формі.

— Чорномазий, здається, вважає, що він у підходящій формі, — ледь усміхнувся Петеллі.

— Він трохи не у формі... — почав, було, Brent. Але Петеллі урвав його:

* Італійчик (в оригіналі вжито сленгове зневажливе слово «вор», яким американці називали іммігрантів з Італії). Ймовірно, слово має латинський слід і походить від «варра», що позначає «кисле вино», а також — «нікудишнього товариша». Побутує й інша думка, мовляв, «вор» пов'язане з лексемою «гуарро», — себто «денді, чувак», — котру в південноіталійських діалектах, у неаполітанській мові вимовляють як «wahpo».

— Забіжи в мій офіс через годину. Владнаємо все, — він глянув на мене: — Як ти себе називаєш?

— Звати Феррар, — похапцем відказав я і пірнув під канати.

— Ти видаєшся мені добротним хлопцем, — мовив Петеллі. — Можу влаштувати тобі кілька боїв. Ти вже підписав контракт із Brentom?

— Ні з ким нічого не підписував, — відрубав я. — Та й не збираюся ні з ким підписувати. То моя перша і єдина поява, на тому все.

— Ти б ліпше пішов із Brentom, і ми все обговоримо, — порадив Петеллі. — Я можу щомісяця влаштувати тобі поєдинок.

— Мене це не цікавить, — відповів я і пошнурував через зал до кабінок, аби перевдягтися. Запала раптова тиша, котра змусила йняти віру сказаному.

Глава 4

До кафе Роша я повернувся саме впору, коли Джош Бейтс вів свою шестиколісну вантажівку вздовж берега в бік шосе на Маямі. Я знічено проводжав його поглядом. У мене закралася думка, буцімто варто було пуститись у цій вантажівці в дорогу.

Коли я зайшов, Рош пуцував кавоварку.

— Виходить, ти передумав, — сказав той. — Джош чекав на тебе. Що трапилося?

— Вибач, Томе. Мене спіткала одна заморока, — я розповів йому про заманливу пропозицію Brenta. — З машиною і п'ятьма сотнями баксів буду таки у виграші. Звичайно, доведеться простовбичити тут днів із чотири, проте коли поїду, то вже власним ходом.

А далі я розповідав йому про Петеллі.